

[Niels Hølvæg Petersen.]

evnen, og den førte finanspolitik har ligeledes været stram nok til, at et rentefald er indtruffet og kreditlempelse gennemført. Formålene med en finanspolitik er nået. Ved adskillige lejligheder har vi omvendt oplevet, at et kasseoverskud ikke har været tilstrækkeligt til at modvirke inflations-tendenser og forhindre en for stram kredit- og pengepolitik. Kasseoverskud og kasseunderskud er ikke et tilstrækkeligt grundlag for vurdering af finanspolitikken.

Enhver ved, at for stærke stigninger i pengeindkomsterne forringer konkurrenceevnen og dermed beskæftigelsesudsigterne. Det fundamentale spørgsmål for den økonomiske politik er derfor, om det kan lykkes ved en samlet indsats, hvorunder regeringen må yde sit bidrag, at forhindre en oppustning af pengeindkomsterne, der vil bringe yderligere vanskeligheder for beskæftigelsen. Regeringen må yde sit bidrag, men arbejdsmarkedets organisationer må også yde deres, ikke for regeringens skyld, men for beskæftigelsens skyld. Stabil og høj beskæftigelse har sin pris, og prisen er en vis tilbageholdenhed med udviklingen i pengeindkomsterne, hvilket ikke er det samme som, at der ingen stigning må ske i reallønnen. På denne baggrund støtter det radikale venstre gerne en forlængelse af avancestopet.

Vigtigt for beskæftigelsen er det også at udforme en arbejdsmarkedspolitik, der støtter beskæftigelsesmulighederne i egnsudviklingsområderne, og som giver bedre muligheder for omskoling og efteruddannelse af arbejdskraft.

Der er ingen lysning i landbrugets afsætningsvanskeligheder. I diskussionen om landbrugets særlig vanskelige forhold lægger det radikale venstre vægt på, at der fortsat vil være behov for støtte til landbruget, og at landbrugsstøtten tilrettelægges på en sådan måde, at der tages hensyn til de dårlige afsætningsmuligheder. De vanskelige afsætningsvilkår og industrialiseringen stiller folketinget over for meget vanskelige afgørelser på landbrugspolitikens område. Landbruget befinder sig i en omstillingsproces, der gør det berettiget, at det øvrige samfund viser forståelse for det alvorlige i landbrugets situation, men som også gør det

nødvendigt for samfundet at sikre sig, at sigtet med landbrugsstøtten er det rigtige.

Kildeskatten er som bekendt i foråret gjort færdig af folketinget, men andre skatteproblemer består. Regeringen har bebudet, at man overvejer indførelse af et skatteloft. Det radikale venstre er tilhænger af en sikring imod overbeskatning. Problemet er at udforme en sikringsordning på en sådan måde, at det ikke får uønskede virkninger enten derved, at skattetryk overvæltes fra høje til lave indkomster, eller derved, at en stigning i indkomstbehovet må dækkes ind over de indirekte skatter. Det radikale venstre mener, at der ville ligge en meget betydelig sikringsordning for indkomster af alle størrelser i den radikale tanke om en fast grundskala kombineret med en udskrivningsprocent. Denne tanke er med i overvejelserne, og i den forbindelse vil jeg nævne, at den nu gældende statsskatteskala har mangler, som det kan være rimeligt at udbedre.

Forskellene i den kommunale beskatning er for store, og en reform af byrdeudligningen trænger sig meget stærkt på. Den mest rationelle form for udligning forekommer at være direkte tilskudsordninger, der sikrer kommunerne et vist beskatningsgrundlag, og som ikke vil få den bivirkning som andre udligningsformer, at kommunernes interesse i at holde deres skatteprocenter nede formindskes. Det ville svække et hovedsigte med kommunalreformen, som er at gøre kommunerne mere selvstændige i deres dispositioner.

Når denne åbningsdebat er overstået med dens uundgåelige blanding af store og små ting, er spørgsmålet: hvilke reformer er der bebudet, som vil få langtrækkende virkning for samfundets udformning? Jeg vil fremhæve særlig tre områder:

Ved en revision af den amtskommunale inddeling lægges der op til et forslag om færre amter. Der skal gennemføres ændringer i byrdefordelingen og opgavefordelingen mellem stat og kommune, og sidst, men ikke mindst, skal der gennemføres en reform af jordlovs- og planlægningslovgivningen.

Siden 1963 er der ikke fremkommet regeringsforslag til afløsning af de love, der faldt. Det radikale venstre hilser med glæde, at regeringen igen fremsætter et lovforslag til